

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.255 van 4 maart 2002
in de zaak A. 94.907/XIV-5083.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 26 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 10 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 26 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 18 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 14 augustus 1999 en zich vluchteling verklaart op 14 september 1999; dat op 27 april 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 9 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2. Overwegende dat de bestreden beslissing besluit tot het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag; dat de vaststelling van het bedrieglijk karakter als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er, voor wat betreft de aanval tijdens de zomer van 1998, tegenstrijdigheden zijn tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen (op de Dienst Vreemdelingenzaken, in zijn schriftelijke verklaring waarmee hij zijn dringend beroep instelde en op het Commissariaat-generaal) enerzijds en tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote (H. T., OV. 4.861.659) anderzijds.

Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken (verslag vraag 42) en in zijn schriftelijke verklaring dat een dergelijke aanval plaats had in de zomer van 1999; terwijl hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal stelde dat het tijdens de zomer van 1998 was (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal pagina 4). Zijn echtgenote stelde in haar verklaringen op het Commissariaat-generaal dan weer dat haar echtgenoot in 1994 of 1995 werd aangevallen waardoor hij aan zijn lip moest worden geopereerd (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal pagina 2).

Deze tegenstrijdigheden maken dat de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas wordt ondermijnd.

(…)”;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij tegen dit weigeringsmotief een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoeker schendt, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoeker nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen en tussen zijn verklaringen en deze afgelegd door zijn echtgenote.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, gesteund is op vermeende tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen en tussen zijn verklaringen en deze afgelegd door zijn echtgenote.

Dat uit de verhoorverslag dd. 18.07.2000 blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit werd geconfronteerd met zijn zogenaamde tegenstrijdige verklaringen.

Dat derhalve door verweerder de rechten van verdediging van verzoeker en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden werden, doordat verzoeker de mogelijkheid niet werd geboden de in de beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te weerleggen en een eventuele plausibele verklaring voor deze tegenstrijdigheden naar voor te brengen.

Dat immers een confrontatie met de tegenstrijdigheden bij verzoeker, een zigeuner die weinig tijdsbesef heeft, veel aan het licht kan brengen en veel van de aangehaalde tegenstrijdigheden, die hoofdzakelijk de situering van de incidenten in de tijd betreffen, kan weerleggen.

Dat voorts de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt, wanneer deze zonder gegeronde en afdoende motieven stelt dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk is.

Dat de enige aangehaalde tegenstrijdigheid aangaande de situering in de tijd van het incident waar verzoeker ernstig mishandeld werd onvoldoende is om te stellen dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is.”;

3.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat die op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat in het raam van de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, op de commissaris-generaal niet de plicht rust om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stelen op een correcte feitenvinding; dat de verzoekende partij de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden niet met concrete gegevens weerlegt; dat zij zich beperkt tot de blote bewering dat de enige aangehaalde tegenstrijdigheid aangaande de situering in de tijd van het incident “onvoldoende is om te stellen dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is”, zonder evenwel deze “onvoldoende” nader toe te lichten; dat de verzoekende partij derhalve niet aantoonde hoe de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden met betrekking tot de bestreden beslissing;

Overwegende dat de verzoekende partij ten slotte in dit middel zowel de formele als de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat zij in redelijkheid niet kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn; dat het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van de formele motiveringsplicht, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd; dat, voor wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 52 van de vreemdelingenwet niet uit de uiteenzetting van het middel blijkt in welke mate zij niet gelijkloopt met de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht;

3.3. Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een tweede middel aanvoeren, dat luidt als volgt:

“Schending van het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schenden, wanneer deze nalaat verzoekers vrees voor vervolging in zijn land grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

De definitie van de Vluchtelingenconventie van Genève luidt immers als volgt: « geldt als vluchteling: elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd van bovenbedoelde vrees niet wil invoeren. »

Dat verweerder heeft nagelaten de feiten zelf, waarop verzoeker zijn vrees voor vervolging en zijn vlucht uit XXX baseert, grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verzoeker en zijn echtgenote wegens hun Roma-origine tal van problemen in XXX kenden. Dat verzoeker en zijn echtgenote wegens hun origine werden mishandeld, bedreigd, vernederd en gediscrimineerd. Dat verzoeker door de XXX bevolking ernstig werd mishandeld. Dat verzoeker in geen geval de bescherming kon invoeren van de XXX autoriteiten. Dat verzoeker deze situatie niet meer langer aankon.

Dat verzoekers vrees voor vervolging wegens zijn origine bevestigd wordt door een rapport aangaande de mensenrechten in XXX van US Department of State, "Human Rights Reports for 1999, XXX", dd. 25.02.2000 ("national/racial/ethnic minorities", p 1 en 11-14, cf http://www.state.gov/www/global/human_rights/1999_hr_report/XXX.html).

Dat uit voormelde rapport duidelijk blijkt dat de Roma-bevolking in XXX gediscrimineerd (anno 1999 zijn zij nog steeds het slachtoffer van discriminatie op vlak van tewerkstelling, behuizing, school en de staatsadministratie) en mishandeld wordt (zelfs door de XXX politie zelf) en dat de XXX (hogere) autoriteiten weigeren de Roma bescherming te bieden tegen mishandelingen. Immers volgens het rapport doen de XXX autoriteiten deze aanslagen op Roma af als "normaal". Tijdens een bezoek aan B. dd.

29.11.1999 stelde de XXX president S. nog dat "de Roma van de staatshulp profiteren doch niet willen of kunnen de verantwoordelijkheid voor de verbetering van hun situatie op zich nemen".

Dat verweerder geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker ondergane moeilijkheden wegens zijn Roma-origine in zijn land. Dat verzoeker angst heeft om nog langer in zijn land te verblijven gezien het groot aantal racistisch geladen incidenten ten aanzien van hemzelf, zijn familie en zijn volksgenoten (mishandelingen, bedreigingen, discriminaties, vernederingen, geen bescherming door de XXX politie en hogere autoriteiten,).

Dat nochtans de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, UNHCR, Genève, januari 1992" in par. 54 immers stelt: « Lorsque les mesures discriminatoires ne sont pas graves en elles-mêmes, elles peuvent néanmoins amener l'intéressé à craindre avec raison d'être persécuté si elles provoquent chez lui un sentiment d'appréhension et d'insécurité quant à son propre sort. La question de savoir si ces mesures discriminatoires par elles-mêmes équivalent à des persécutions ne peut être tranchée qu'à la lumière de toutes les circonstances de la situation. Cependant, il est certain que la requête de celui qui invoque la crainte des persécutions sera plus justifiée s'il a déjà été victime d'un certain nombre de mesures discriminatoires telles que celles qui ont été mentionnées ci-dessus et que, par conséquent, un effet cumulatif intervient. »

Dat de Commissaris-generaal heeft nagelaten het geheel van de problemen, welke verzoeker en de Roma in het algemeen in XXX ondergaan, te toetsen aan de Vluchtelingenconventie, waardoor de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze nalaat verzoekers vrees voor vervolging in zijn land grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.”;

4.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel de schending aanvoert van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan inroepen; dat het middel in zoverre het steun vindt in de schending van deze bepaling, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd;

4.2.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de conclusie komt dat de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat wat het bedrieglijk karakter van de asielaanvraag betreft, deze beslissing steunt op tegenstrijdigheden die in de beslissing worden uiteengezet; dat in deze beslissing de commissaris-generaal stelt

dat deze tegenstrijdigheden van die aard zijn dat ze maken dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij wordt ondermijnd; dat de verzoekende partij deze vaststellingen van de commissaris-generaal geenszins in haar middel betwist, noch de motieven waarop deze steunen; dat overigens uit het eerste middel blijkt dat de kritiek ter zake is verworpen; dat derhalve de commissaris-generaal, op grond van niet door de verzoekende partij betwiste motieven, vaststelt dat de asielaanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel; dat dit op zich een voldoende grond is om het dringend beroep af te wijzen; dat derhalve de kritiek dat de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden, doordat “de bestreden beslissing (...) nalaat verzoekers vrees voor vervolging in zijn land grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie” en doordat “verweerder geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker ondergane moeilijkheden wegens zijn Roma-origine in zijn land” en doordat “de Commissaris-generaal heeft nagelaten het geheel van de problemen, welke verzoeker en de Roma in het algemeen in XXX ondergaan, te toetsen aan de Vluchtelingenconventie”, gelet op de niet-betwiste vaststelling dat de asielaanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, zich aandient als louter overtuigend en derhalve niet tot vernietiging kan leiden; dat, voor wat de schending betreft van de overige in het middel aangevoerde bepalingen, uit de uiteenzetting van het middel niet blijkt in welke mate dat deze niet gelijkloopt met de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht; dat het tweede middel niet gegrond is;

5. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier maart tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.